

- Оправяме се сами! - отчаяно извика Сидо Йинкс.
- Тогава, оправяме се сами! - кимна Нора. - Щом сме дошли дотук, нищо друго не ни остава.
- Остава – каза Сидо Йинкс.
- Какво? - попита Нора.
- Връщаме се на Земята – предложи Сидо Йинкс.
- А-а, не! - категорично заяви Нора. - Аз ще отида на кораба-майка и ще измъкна госпожа Хронхра и Дахра!
- Не можеш – поклати глава Сидо Йинкс.
- Как да не мога? - извика Нора. - Телепортираш ме и толкова.
- Не познаваш кораба – започна да го разубеждава Сидо Йинкс.
- Добре, ти ще ме насочваш – отчаяно каза Нора.
- Не мога – разпери ръце Сидо Йинкс.
- Как така, не можеш? - сграбчи го Нора. - Защо си домъкна задника дотук, ако не можеш да ме насочваш в кораба-майка?
- И аз не го познавам – изплю камъчето Сидо Йинкс. - Разчитах на Инко Нитс. Той ми е приятел.
- Нали той влиза? - попита Нора.
- Влиза, но няма да има време да се занимава с нас – обясни Сидо Йинкс.
- А с кого ще се занимава? - поинтересува се Нора.
- Ще го попитам – отвърна Сидо Йинкс и се свърза отново с Инко Нитс. Разговорът им протече така:
- Сидо Йинкс: Инко, ще ми е нужна помощ, трябва да намерим мястото, където са затворени госпожа Хронхра и внучката на Додранс.
- Инко Нитс: Защо сега ми казваш? Какво имаше в устата?

Сидо Йинкс: Не си ме питал.

Инко Нитс: Отивам да измъкна дъщерята на Вино Станс и една важна за нас личност. Няма да имам възможност да помогна. Но предполагам, че ги държат на същото място.

Сидо Йинкс: И къде е то?

Инко Нитс: Опитай се да ме проследиш. Виждаш ли ме?

Сидо Йинкс: Да.

Инко Нитс: Идвайте.

Сидо Йинкс кимна към Нора и извика:

- Тръгваме! Бързо, вземайте оръжието и го настройте на по-висока мощност.

- Ти си луд! - извика Нора.

- Доколкото разбрах, ти си лудият – погледна го

Сидо Йинкс.

- Аз ли? - подскочи Нора.

- Нали си Нора? - завря му се в лицето Сидо Йинкс.

- Нора съм, и? -извика Нора.

- Ами кажи и на Инко Нитс кой си – предложи

Сидо Йинкс.

- Инко Нитс – извика Нора. – Аз съм Нора.

Чу се смях и Инко Нитс каза:

- Вим да си нор!

- Какво каза тоя? - ядоса се Нора.

- На техния език името ти значи 'луд' – преведох му

аз.

Нора млъкна, не знаеше какво да каже, но най-накрая махна с ръка и се съгласи:

- Добре, поставям оръжието на по-висока мощност.

Щом съм луд, поне да го докажа!

Сидо Йинкс вдигна рамене и каза:

- Отиваме само двамата.

После се обърна към Донехра и му обясни как се действа с програмата за телепортиране.

- Ако ни потрябва помощ идвайте и вие – обърна се Сидо Йинкс към двамата си съдружници.

Те кимнаха, но нищо не казаха.

Сидо Йинкс взе таблета си и го докосна няколко пъти. На нашия таблет видяхме, че се появява още едно малко прозорче.

- Сега ще ни виждате – каза ни той, - когато се появим на кораба-майка.

След това Сидо Йинкс даде знак на Донехра да ги телепортира при Инко Нитс.

След малко видяхме друга обстановка. Сидо Йинкс и Нора бяха на кораба-майка. На няколко метра пред тях беше Инко Нитс. Той им кимна и даде знак да завият в един коридор. След една минута стигнаха до няколко помещения с решетки. В едното от тях видяхме госпожа Хронхра и Дахра, разпънати на кръст, приковани към стената.

Нора насочи оръжието си към решетката и след секунда тя зейна. Бързо влезе вътре и разби оковите.

- Донехра, телепортирай ни! - извика Нора.

Донехра бързо извърши действията върху таблета и след секунди видяхме четиримата в совалката.

- Изчезваме! - нареди Нора и Донехра и Тона задействаха трескаво. Малките прозорчета с изображенията от външните камери отново станаха на мътни петна.

Госпожа Хронхра и Дахра не можеха да повярват, че са на свобода. Сидо Йинкс с някакво устройство сваляше от ръцете и краката им гривните от оковите.

В един момент връзката със совалката се прекъсна.
- Какво стана? - извика Братея.
- Навлезли са в атмосферата – предположи Адон. -
Сигурно скоро ще се появят отново.

Погледнах часовника на смартфона си. Беше три и половина. Времето беше отлетяло като миг, неусетно.

След няколко минути връзката със совалката се възстанови. Видях как Сидо Йинкс възбудено разговаря с Инко Нитс. Чух следното:

Сидо Йинкс: Изчезвай оттам, спасявай се!

Инко Нитс: Трябва да ги измъкна! Вътре съм.

Точно до клетките с жупана и Тера Анк.

Непознат мъжки глас: Те добре ли са?

Инко Нитс: Да. Ето ги.

Непознат женски глас: Дръж се, Тера Анк!

Непознат момичешки глас: Мамо!

Инко Нитс: Всичко ще е наред! Монти,
телепортирай ги.

Чува се тропот от тичащи хора

Инко Нитс (вика): Е, сега е моментът!

Сидо Йинкс: Инко, какво стана?

Инко Нитс: Всичко е наред. Само че корабът-майка
излиза от орбита и има опасност да се приземи.

Сидо Йинкс: Ами да му мислят. Ние си свършихме
работата! Успех!

Инко Нитс: Успех!

Връзката с Инко Нитс прекъсна. Братея се
възползва от това и извика:

- Мамо! Добре ли сте?

- Слава богу! - развълнувано отговори Хронхра.

- Какво ви направиха? - започна да я разпитва
Братея.

- Ами, нали видя – показа Хронхра разбитите окови. - Държаха ни през цялото време приковани там.

- И какво искат от теб? - нетърпеливо попита Братея.

- Не от мен – поклати глава Хронхра. - От мен нищо. Искат Винко Станс.

- И аз така дочух – каза Братея. - Но да се вземат заложници е доста варварски акт.

- Ще подам жалба до Управата на Алтре Мунс – закани се Хронхра.

- Ако изобщо ти обърнат внимание – отчаяно каза Братея.

- Ще опиша случая и в писмо до Съвета на велможите на Мундо Майс – още по-настървено се закани госпожа Хронхра.

- И те са същата стока! - безсилно извика Братея.

- Нищо! - ядоса се Хронхра. - Ще им пращам жалба след жалба. Може да прекратя временно изпълнението на търговските договори.

- Не знам каква ще бъде ситуацията, когато се върнем – внимателно започна Нора.

- Как каква? - рязко се обърна Хронхра към него. - Това беше извънредна ситуация.

- Да – кимна Нора. - Но в нея бяха въввлечени доста цивилни и пришълци, което не се допуска от Традицията.

- Нора – Хронхра не смекчи тона си, - благодарна съм ти, че ме измъкна, само че не разбирам какви са тези приказки за Традицията.

- Няма нищо пресилено – спокойно отвърна Нора. - Мога да ви посоча точно разделите и членовете на Традицията.

- Стига с тези раздели и членове! - извика Хронхра.

- Животът ни беше на косъм!

- И нашия, госпожо – намеси се Донехра. - Нашия също. Но го направихме, защото дъщеря ви ни плати.

- Какво? Какво приказваш? - госпожа Хронхра объркано започна да гледа ту към Нора, ту към Донехра.

- Мамо, вярно е – потвърди Братея. - Прехвърлих им акциите си от Островната асоциация. Съветът не се погрижи за теб.

- Като се прибера, ще поставя този въпрос! - извика Хронхра.

- Мамо – отново отчаяно извика Братея, - вечерта, преди да дойда в това измерение, бях в Съвета. Там поисках да се свика извънредно заседание. Господин Тона го свика веднага, но съветниците единодушно отказаха да ми дадат подкрепата си и подписаха протокол, че Съветът не поема отговорност нито за освобождаването ти, нито за разходите по него. Нора не е запознат с този протокол, но е предполагал, че нещата ще се развият в тази насока. Всъщност той е нарушил решението от протокола, като със средства от Съвета финансира част от операцията.

- Братея! - с груб тон извика Хронхра. - Какви са тези глупости, които изреждаш? Знаеш много добре, че Съветът не може да откаже да поеме тази отговорност!

- Ще изпратя копие от протокола, подписано с електронните подписи на двеста съветници – Братея беше пребледняла и ръцете ѝ трепереха, докато работеше на таблета си. - Ето, изпратих го до Нора. Можеш да го видиш на неговия таблет.

Хронхра грабна таблета от ръцете на Нора и трескаво започна да чете.

- Това е предателство! - изкрещя тя.

- Какво предателство, мамо? - извика Братея. -

Традицията е спазена!

- Не! - крещеше Хронхра. - Не! Предатели!

- Нора! Дахра! - по-твърдо се обади Братея – Моля ви, направете нещо, поставете й успокоително!

Нора не чака второ подканване и бързо извади от чантата си нещо подобно на спринцовка. Допря го до рамото на Хронхра и след секунди тя се отпусна назад в креслото си.

- Съжалявам – каза Братея, - много й се събра.

- Всичко е наред, мамо – каза Дахра. - Нещата сега ще се оправят по-добре, отколкото предполагах. Писна ми да се ограничавам само защото съм от семейството на известна личност!

В совалката всички се спогледаха, а Братея не можа да каже нищо, само разпери ръце.

